

ผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมที่มีต่อ
การพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา
จังหวัดสมุทรปราการ

THE EFFECT OF APPROPRIATE
BEHAVIOR TRAINING ON CLASSROOM
PRESENTATION OF PRATHOM SUKSA VI
STUDENTS AT SONGVITHAYA SCHOOL
IN SAMUTPRAKARN PROVINCE

* ¹ ธรรมโชติ เอี่ยมทัตนะ

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์

² รองศาสตราจารย์ เวธนี กรีทอง

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมที่มีต่อการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2550 ที่มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนไม่เหมาะสม จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม กลุ่มควบคุมได้รับการให้ข้อเสนอแนะเครื่องมือที่ใช้ ในการศึกษา ได้แก่ โปรแกรมการฝึกพฤติกรรม

¹ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

² อาจารย์ประจำภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ที่เหมาะสม โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ และแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน โดยมีแบบแผนการทดลองแบบสลับกลับ ABA (ABA Reversal Design) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบของวิลคอกซัน และการทดสอบของแมนวิทนี

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยาสงครามพรการ มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้นหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยาสงครามพรการ มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้นหลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ABSTRACT

The purpose of this research was to study the effect of appropriate behavior training on classroom presentation of prathom sukka VI students at Songvithaya School in Samutprakarn province in the academic year 2007. The 16 samples were randomly selected from students whose oral presentation in front of the classroom were inappropriated. Then they were divided into two groups; experimental and control groups. Each group was consisted of 8 students. The experimental group was exposed to appropriate behavior training while the control group was being provided the information. The research instruments were an appropriated behavior training program, an informative providing program and a behavioral recording form of classroom presentation. The experimental design was ABA reversal design. The

data was analyzed by the Wilcoxon's Matched Paired Signed-Ranks Test and the Mann-Whitney U Test.

The results were as follows:

1. The classroom presentation of the students who were exposed to appropriate behavior training was significantly increased than before the experiment at .01 level.

2. The classroom presentation of the students who were provided the information was significantly increased than before the experiment at .01 level.

3. The students who were exposed to appropriate behavior training were significantly increased of classroom presentation than the others who were provided the information at .01 level.

บทนำ

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่งของมนุษย์ เพราะมนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่ต้องอยู่ร่วมกัน และในการอยู่ร่วมกันนั้นจึงมีความจำเป็นต้องคบหาสมาคม ติดต่อกัน การพูดเป็นการสื่อสารที่มนุษย์จำเป็นต้องใช้มากที่สุด เพราะไม่ว่าวัยใด อาชีพใดก็ต้องใช้การพูดเป็นหลัก ทั้งในด้านการพูดเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกัน เพื่อความรู้ความเข้าใจ เพื่อจูงใจหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ดังนั้นการพูดจึงมีส่วนสำคัญต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์เป็นอย่างดี ผู้ที่มีการพูดที่ดี จะได้รับความเชื่อถือ ความยอมรับ และศรัทธาจากผู้ฟัง ผู้ที่ต้องการความสำเร็จในชีวิตจึงต้องรู้จักใช้การพูดให้เป็น (วิชัย โถสุวรรณจินดา. 2539 : 91) ซึ่งสอดคล้องกับ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย (2538 : 123) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้ที่มีทักษะการพูดดีนั้นจะเป็นผู้ที่มิบุคคลิกภาพดี เป็นที่นิยมยกย่องของบุคคลอื่น จะประกอบกิจการงานใดๆ ก็ประสบความสำเร็จ ผู้ที่มีทักษะในการพูดจึงสามารถติดต่อกับสื่อสารกับผู้ที่มาเกี่ยวข้องได้เป็นอย่างดี ก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างกัน ตรงกันข้ามกับผู้ที่ขาดทักษะในการพูดจะไม่สามารถสื่อความเข้าใจได้ดีเท่าที่ควร บางครั้งยังเป็นสาเหตุก่อให้เกิดความเข้าใจผิดเป็นผลร้ายต่อตัวผู้พูดเอง

ผู้พูดที่มีบุคลิกภาพดีจะมีส่วนดึงดูดผู้ฟังให้เกิดความเลื่อมใสศรัทธาได้โดยง่าย ผู้พูดจึงควรปรับปรุงเสริมสร้างและพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองให้มีบุคลิกภาพดี เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเลื่อมใสศรัทธาตั้งแต่แรกเริ่มและนำไปสู่ความสำเร็จของการพูดในที่สุด (สุนทรจิราธิวัฒน์ สุวรรณะ. 2547 : 134)

บุคคลส่วนใหญ่เมื่ออยู่ในห้องประชุมที่มีคนจำนวนมากมักจะหลีกเลี่ยงการใช้คำพูดหรือการออกไปแสดงความคิดเห็นหน้าห้อง สภาพการณ์ในห้องเรียนก็เช่นเดียวกัน นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่ครูอาจารย์มอบหมายให้ออกมาพูดหน้าชั้นเรียน เช่น ออกมารายงาน อภิปราย ได้วาทที่เกือบทุกคนไม่กล้าออกมา เพราะเกิดความรู้สึกประหม่าตื่นเต้นในการพูด บางคนประหม่าน้อย บางคนประหม่ามาก ความประหม่าในการพูดหรือตื่นเวที เป็นสภาวะทางจิตใจที่ไม่ปกติเกิดจากการขาดความเชื่อมั่นในตนเองเนื่องจากความวิตกกังวล ควบคุมจิตใจที่แสดงออกทางร่างกายไม่ได้ จึงทำให้เกิดอาการต่างๆ เกิดขึ้น ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อประสิทธิภาพของการพูด อาการที่เกิดจากการประหม่าในการพูดนั้นมีหลายลักษณะ เช่น ลืมเนื้อหาที่จะพูด เกิดความรู้สึกเครียด มือเกร็ง ท้องเกร็ง มือสั่น ปากสั่น เสียงเบา เหงื่อออกมาก ผิดปกติ หัวใจเต้นถี่และเร็ว ปวดบัสสาวะ รู้สึกกลัว และหายใจขัด ไม่กล้าสบตาผู้ฟังเพราะกลัวผู้ฟังจับผิด จึงได้แต่แหงนหน้ามองเพดาน พูดตะกุกตะกัก พูดววน หรืออาจจะพูดไม่จบเรื่อง (ลักษณะ สตะเวทิน. 2536 : 33) ซึ่งสอดคล้องกับ สว่างจิตร สุวรรณรัตน์(2545 : 1) ที่กล่าวไว้ว่า เหตุการณ์ที่พบอยู่เสมอในโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย หรือสถานศึกษาต่างๆ เมื่อนักเรียนหรือนิสิตออกมาพูดหน้าชั้นเรียนจะเนื่องด้วยสาเหตุจากการออกมารายงานหน้าชั้น การอภิปราย หรือได้วาทก็ตาม ทุกคนจะรู้สึกประหม่า บางคนประหม่ามากจนถึงกับมีอาการใจสั่น ปากสั่น มือเย็น ขนลุก รู้สึกขาที่ตื้อคอบ มองคนฟังไม่ค่อยเห็น ตาพร่ามัว ไม่ได้ยินเสียงตนเอง ความจำเลื่อม ไม่สามารถจำสิ่งที่เตรียมมาได้ ยืนไม่นิ่ง กระสับกระส่าย ไม่มีที่เก็บมือ อาการหนักกว่านี้คือหน้ามืดคล้ายจะเป็นลม ซึ่งความประหม่าในการพูดนั้นมักจะนำผลเสียมาสู่ผู้พูดได้ ทำให้ผู้พูดขาดความมั่นใจในตนเอง เป็นการเสียบุคลิกภาพ และประสบความล้มเหลวในการพูดได้ (ประสงค์ ราชณสุข. 2530 : 145) ฉะนั้นจึงจำเป็นอย่าง

ยิ่งที่จะต้องมีการอบรม ศึกษา แนะนำและฝึกทักษะ ทุกคนที่เรียนควรหาประสบการณ์ด้านการพูดหน้าชั้นเรียนก่อนที่จะออกไปเผชิญเหตุการณ์รอบๆ ตัวในอนาคต (ยุพา สุภากุล. 2521 : 1)

การพัฒนาการพูดหน้าชั้นเรียน สามารถทำได้หลายวิธี เช่น การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม การควบคุมตนเอง การใช้สถานการณ์จำลอง การฝึกลดความอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ การใช้เทคนิคแม่แบบ และการใช้เทคนิคบทบาทสมมติ เป็นต้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาวิธีการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม เพราะการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมเป็นวิธีการที่ช่วยให้บุคคลได้เรียนรู้ที่จะกล้าแสดงออกมากขึ้น และสามารถแสดงออกได้อย่างเหมาะสมในสถานการณ์ต่างๆ โดยนำเทคนิคต่างๆ มาประกอบการฝึก ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ บทบาทสมมติ การให้คำแนะนำ การให้ข้อมูลย้อนกลับ การให้แรงเสริมทางบวก การฝึกซ้อมพฤติกรรม และการมอบหมายให้ไปฝึกเป็นการบ้าน นอกจากนี้บุคคลยังสามารถแสดงความคิดและความรู้สึกที่แท้จริงของตนให้ผู้อื่นรับรู้ได้ ทำให้นักบุคคลเกิดความเชื่อมั่น เพิ่มคุณค่า และความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเอง ดังที่ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2527 : 10) ได้กล่าวไว้ว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเป็นส่วนหนึ่งของการปรับพฤติกรรมซึ่งช่วยพัฒนาบุคคลให้เรียนรู้ถึงวิธีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมที่มีต่อการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา จังหวัดสมุทรปราการก่อนและหลังการได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา จังหวัดสมุทรปราการก่อนและหลังการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมกับนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ จะเป็นแนวทางให้แก่ครู อาจารย์ ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องได้นำวิธีการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม ไปใช้ในการพัฒนาการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีการพูดหน้าชั้นเรียนไม่เหมาะสมต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2550 ที่มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนไม่เหมาะสม จำนวน 65 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2550 ที่มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนไม่เหมาะสม จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีพัฒนาการพูดหน้าชั้นเรียน ซึ่งแบ่งเป็น 2 วิธี ดังนี้

1.1 การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม

1.2 การให้ข้อเสนอแนะ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ การพูดหน้าชั้นเรียน ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมย่อย ดังนี้

2.1 ภาษากายได้แก่

2.1.1 ไม่พูดตะกุกตะกัก

2.1.2 ไม่หยุดพูดกลางคัน

2.1.3 เสียงพูดไม่สั้น

2.1.4 จังหวะการพูดเหมาะสม

2.2 ภาษาท่าทาง ได้แก่

2.2.1 มือไม่สั่น

2.2.2 สบสายตาผู้ฟัง

2.2.3 ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย

2.2.4 ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าควรจะเป็น

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้นหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้นหลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

3. นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่

1. แบบประเมินพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

2. แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

3. โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม

4. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการทดลองแบบสลับกลับ ABA (ABA Reversal Design) แบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 (A_1) ระยะเส้นฐาน ใช้เวลา 2 สัปดาห์ คือ สัปดาห์ที่ 1-2 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในสภาพการเรียนการสอนปกติวิชาภาษาไทย ในระยะเส้นฐานนี้ยังไม่ได้ฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมกับกลุ่มทดลอง และยังไม่ได้ให้ข้อเสนอแนะกับกลุ่มควบคุม

ระยะที่ 2 (B) ระยะทดลองใช้เวลา 6 สัปดาห์ คือ สัปดาห์ที่ 3-8 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ในระยะนี้กลุ่มทดลองจะได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม และกลุ่มควบคุมได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ระยะที่ 3 (A_2) ระยะหลังการทดลอง ใช้เวลา 2 สัปดาห์ คือ สัปดาห์ที่ 9-10 เพื่อเปรียบเทียบผลของการทดลองที่มีต่อพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มในสภาพการเรียนการสอนปกติวิชา

ภาษาไทย ในระยะหลังการทดลองนี้ไม่ได้มีการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมกับกลุ่มทดลอง และการให้ข้อเสนอแนะกับกลุ่มควบคุม

วิธีดำเนินการทดลอง

การทดลองนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ ABA (ABA Reversal Design) โดยผู้วิจัยแบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะ คือ

1. ระยะเส้นฐานพฤติกรรม (A₁) สัปดาห์ที่ 1-2 วันที่ 3-11 มกราคม พ.ศ. 2551 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาไทย โดยใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้งแล้ว ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้ .93 และ .90 ตามลำดับ

2. ระยะทดลอง (B) คือ สัปดาห์ที่ 3-8 วันที่ 14 มกราคม - 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2551 รวม 6 สัปดาห์ โดยมีรายละเอียดการทดลองดังต่อไปนี้

กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมกับนักเรียน สัปดาห์ละ 2 ครั้งๆ ละ 50 นาที รวม 12 ครั้ง ในวันจันทร์และวันพุธ ตั้งแต่วันที่ 14 มกราคม - 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2551 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้งแล้ว ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ .95

กลุ่มควบคุม ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะกับนักเรียน สัปดาห์ละ 2 ครั้งๆ ละ 50 นาที รวม 12 ครั้ง ในวันอังคารและวันพฤหัสบดี ตั้งแต่วันที่ 15 มกราคม - 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2551 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้งแล้ว ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ .93

3. ระยะหลังการทดลอง (A₂) สัปดาห์ที่ 9-10 วันที่ 25 กุมภาพันธ์ - 7 มีนาคม พ.ศ. 2551 เพื่อติดตามผลของการทดลองที่มีต่อพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ในระยะนี้ไม่มีการใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมที่

เหมาะสมและโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ แต่ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนในชั่วโมงเรียนภาษาไทย ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้ .90 และ .90 ตามลำดับ

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed-Ranks Test)

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed-Ranks Test)

3. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม และนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยใช้การทดสอบของแมน-วิทนี (The Mann-Whitney U Test)

4. ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการสังเกตทั้ง 3 ระยะ คือ ระยะเส้นฐาน ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลองมาเขียนกราฟเส้นเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

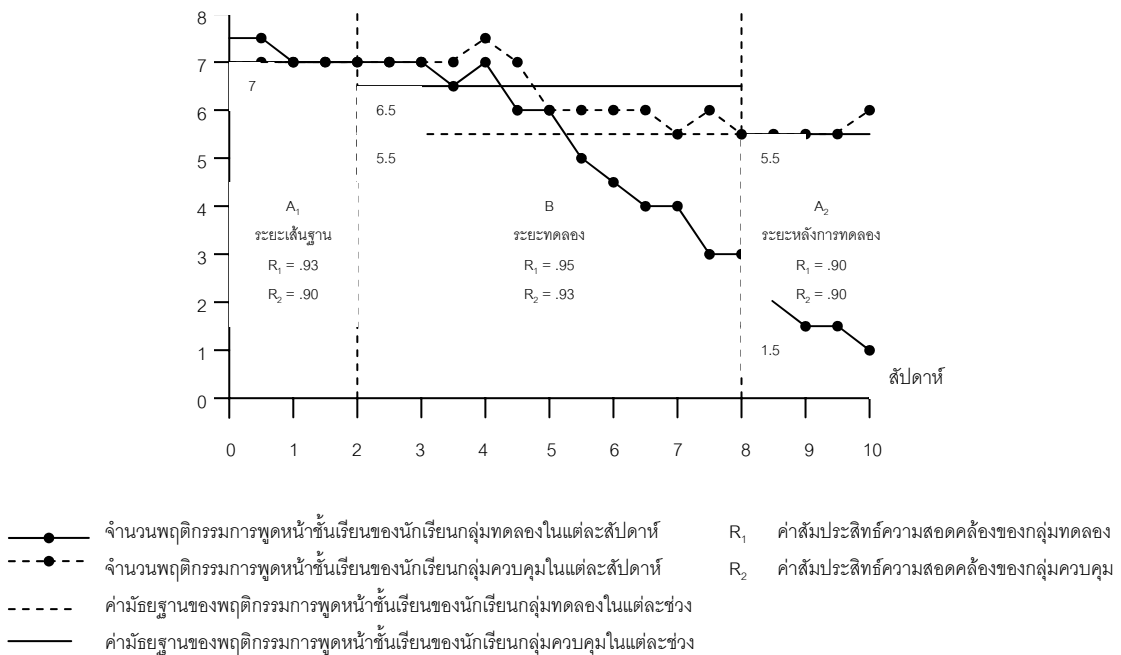
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้นหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้นหลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จำนวนของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน



อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมที่มีต่อการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้นหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ แสดงว่า การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมสามารถพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนให้มีความเหมาะสมมากขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมเป็นการส่งเสริมศักยภาพแห่งตนเองอย่างเต็มที่ทำให้นักเรียนมีความกล้าที่จะแสดงออกมากขึ้น และเป็นการเรียนรู้จากการได้ลงมือกระทำด้วยตนเองกับปัญหาทั้งที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจจะเกิดขึ้น เป็นลักษณะของการกล้าเผชิญกับปัญหา รับฟังความรู้สึก ความคิดเห็นของผู้อื่น ภายใต้บรรยากาศที่เปิดเผย จริงใจ ตรงไปตรงมา ดังที่ โบเวอร์ และโบเวอร์ (Bower and Bower. 1976 : 4) กล่าวว่า การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมเป็นวิธีการที่ช่วยให้บุคคลได้เรียนรู้ที่จะทำให้ความวิตกกังวลลดน้อยลง กล้าแสดงออกมากขึ้น โดยสามารถแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองให้ผู้อื่นได้รับรู้เป็นการเลือกที่จะทำอย่างไร

เป็นการแสดงสิทธิของตนเองตามความเหมาะสม ซึ่งจะทำให้นักเรียนลดความวิตกกังวลและเกิดความเชื่อมั่นในการแสดงออกอย่างเหมาะสม ทั้งด้านภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางตามสิทธิที่ตนมี โดยไม่ก้าวก่ายสิทธิของผู้อื่นและเป็นที่ยอมรับของสังคม และสอดคล้องกับแนวคิดของ หลุย จาปาเทค (2533 : 136) กล่าวว่า การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม คือ การศึกษาหาความรู้แล้วลงมือกระทำเพื่อหาความชำนาญเกี่ยวกับการแสดงออกที่เหมาะสมกับคู่สนทนาหรือบุคคลที่มีปฏิสัมพันธ์ด้วย โดยคำนึงถึงสถานการณ์และบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุรินทร์ นามอยู่ (2545 : 41) ที่ได้ทำการศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมที่มีต่อพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเผชิญความขัดแย้งกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านวังเดือยหน้า อำเภอ หันคา จังหวัดชัยนาท ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความขัดแย้งกับเพื่อน โดยนักเรียนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเผชิญความขัดแย้งกับเพื่อนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเผชิญความขัดแย้งกับเพื่อนของนักเรียนระยะทดลองและระยะหลังทดลองสูงกว่าระยะก่อนทดลอง และสอดคล้องกับ

ผลการวิจัยของ พรสวรรค์ ทัศนอมพุตรา (2547 : 47) ได้ทำการศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมที่มีต่อมารยาทในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสวัสดิ์วิทยา เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม มีมารยาทในชั้นเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการสังเกตพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองในขณะที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในระยะเวลาทดลอง พบว่า ในช่วงแรกของการฝึกนักเรียนยังไม่ค่อยเข้าใจวิธีการต่างๆ และยังไม่คุ้นเคยกับรูปแบบการฝึกแบบใหม่ๆ อีกทั้งยังมีความอาย เกือบใจ และยังไม่คุ้นเคยกับเพื่อนๆ ในกลุ่ม จึงทำให้นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าซักถาม และไม่กล้าแสดงความคิดเห็น แต่พอนักเรียนเริ่มคุ้นเคยกับเพื่อนๆ และวิธีการฝึกแล้ว นักเรียนจึงเกิดความสนใจ มีความกระตือรือร้นและสนุกกับการฝึกกิจกรรมต่างๆ และให้ความร่วมมือในการฝึกกิจกรรมและฝึกเทคนิคต่างๆ เป็นอย่างดี จึงทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้น

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมสามารถพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนได้

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้นหลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ แสดงว่า การให้ข้อเสนอแนะสามารถพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนให้มีความเหมาะสมมากขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะการให้ข้อเสนอแนะนั้นเป็นวิธีการหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลต่างๆ ที่ผู้เรียนยังไม่รู้และเข้าใจชัดเจน ผู้เรียนมีโอกาสศึกษาด้วยตนเอง และยังเปิดโอกาสให้มีการซักถามปัญหาต่างๆ อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ได้รับข้อมูลต่างๆ ถูกต้องมากยิ่งขึ้น ดังที่ คมเพชร วัชรสุภกุล (2521 : 12-13) กล่าวว่าไว้ว่าการให้ข้อเสนอแนะจะทำให้ผู้ที่ได้รับมีโอกาสรับรู้รายละเอียดบางประการที่จำเป็นต่อการตัดสินใจหรือปรับปรุงส่วนที่บกพร่อง และมีส่วนช่วย

พัฒนาให้ผู้รับข้อเสนอแนะเกิดความเข้าใจอย่างถูกต้องว่าจะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างไรจึงจะทำให้ประสบผลสำเร็จในด้านต่างๆ มีความเข้าใจตนเองได้อย่างถูกต้องยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นการเสริมสร้างรากฐานที่ดีในการปรับปรุงลักษณะต่างๆ ของตนเองให้ดียิ่งขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ช่วงระหว่างการทดลองผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ตลอดจนสถานการณ์ต่างๆ ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน ให้นักเรียนอ่านและซักถามเมื่อมีข้อสงสัย ซึ่งพบว่านักเรียนสนใจซักถามเป็นอย่างมาก ดังนั้นเมื่อนักเรียนได้อ่านข้อเสนอแนะในเรื่องที่เกี่ยวกับการพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ซึ่งเป็นส่วนช่วยทำให้การเรียนรู้ของนักเรียนมีความหมายสำหรับตัวนักเรียนมากยิ่งขึ้น จึงทำให้นักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจในการที่จะนำความรู้ไปพัฒนาการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน นอกจากนี้หลังจากให้ข้อเสนอแนะแล้ว นักเรียนได้พูดหน้าชั้นเรียนทุกครั้ง จึงทำให้นักเรียนเกิดทักษะความชำนาญจากการกระทำซ้ำๆ กันบ่อยครั้ง จนเกิดความเคยชินกับการออกมาพูดหน้าชั้นเรียน และทำให้ลดความตื่นเต้น ประหม่าได้ อีกทั้งนักเรียนมีความตั้งใจที่จะปรับปรุง พัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของตนให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น ดังนั้นเมื่อนักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการอ่านข้อเสนอแนะ และได้พูดหน้าชั้นเรียนซ้ำๆ กันบ่อยครั้ง จึงเป็นผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนมีความเหมาะสมมากขึ้นหลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วศินี มุกตอกไม้ (2541 : 86) ที่ได้ทำการศึกษาคำเปรียบเทียบกับผลของกิจกรรมกลุ่มและการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมที่มีต่อสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบึงบา อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีสัมพันธภาพกับเพื่อนดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับข้อเสนอแนะ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุรณา ไตรรัตน์ (2545 : 45) ที่ได้ทำการศึกษาผลของการชี้แนะโดยการจินตภาพที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลวัดหนองม่วง อำเภอ

หนองม่วง จังหวัดลพบุรี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการสังเกตพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมในขณะที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ พบว่านักเรียนมีความสนใจ ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ในการอ่านเอกสารการให้ข้อเสนอแนะที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน จากนั้นจึงเปิดโอกาสให้ซักถามเมื่อมีข้อสงสัย และให้นักเรียนทุกคนสรุปข้อมูลที่ได้จากการอ่านเอกสารนั้นเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งผู้วิจัยได้กระตุ้นให้นักเรียนได้ซักถาม แสดงความคิดเห็น และสรุปผลที่ได้จากการอ่านข้อเสนอแนะ นอกจากนี้หลังจากที่ผู้วิจัยได้มอบหมายงานให้นักเรียนนั้น นักเรียนมีความสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าและมีการเตรียมตัวในการออกมาพูดหน้าชั้นเรียนทุกครั้ง จึงทำให้นักเรียนเกิดการพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การให้ข้อเสนอแนะสามารถพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนได้

3. นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ แสดงว่าการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมสามารถพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนได้มากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ทั้งนี้เพราะการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมมีเทคนิคทางจิตวิทยาที่หลากหลาย ได้แก่ การใช้เทคนิคแม่แบบ การแสดงบทบาทสมมติ การให้แรงเสริมทางบวก การฝึกซ้อมพฤติกรรม และการมอบหมายให้ไปฝึกเป็นการบ้าน ซึ่งเป็นเทคนิคที่ทำให้นักเรียนสนใจ กระตือรือร้นมากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ซึ่งแม้ว่า นักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้นเช่นเดียวกับนักเรียนกลุ่มทดลอง แต่เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแล้ว พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ทั้งนี้ จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า ในช่วงแรก

ของการฝึก นักเรียนยังไม่ค่อยเข้าใจวิธีการต่างๆ และยังไม่คุ้นเคยกับรูปแบบการฝึกแบบใหม่ๆ อีกทั้งยังมีความอาย ก่อเขิน และยังไม่คุ้นเคยกับเพื่อนๆ ในกลุ่ม จึงทำให้นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าซักถาม และไม่กล้าแสดงความคิดเห็น แต่พอนักเรียนเริ่มคุ้นเคยกับเพื่อนๆ และวิธีการฝึกแล้ว จึงเกิดความสนใจ มีความกระตือรือร้นและสนุกกับการฝึกกิจกรรมต่างๆ จึงให้ความร่วมมือในการฝึกกิจกรรมและฝึกเทคนิคต่างๆ เป็นอย่างดี อีกทั้งนักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรม และเล็งเห็นถึงประโยชน์ถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึก ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองได้เรียนรู้วิธีการในการปรับปรุงและพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนได้เหมาะสมมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมนั้นก็มีความพยายามและตั้งใจที่จะพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น แต่เนื่องจากการให้ข้อเสนอแนะไม่มีกิจกรรมแปลกใหม่และเทคนิคที่หลากหลาย จึงไม่มีความรู้ทางด้านเทคนิคต่างๆ ต้องลองผิดลองถูกด้วยตนเอง ขาดผู้ชี้แนะวิธีการที่ถูกต้องเหมาะสม และขาดแนวทางปฏิบัติที่เป็นลำดับขั้นตอน จึงทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ดังที่ คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2521 : 170-172) กล่าวว่า การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมสามารถนำมาใช้ได้ดีกว่าการให้ข้อเสนอแนะ เพราะการเรียนรู้โดยการทำกิจกรรมต่างๆ บุคคลจะได้รับประสบการณ์ตรง นอกจากได้ปฏิบัติแล้วยังเกิดความรู้สึกต่างๆ ขึ้นด้วย ผลจากการปฏิบัติกิจกรรมจะทำให้บุคคลซาบซึ้ง ประทับใจมากกว่าที่จะสอนให้มีการพัฒนาตนเองโดยการให้ความรู้เพียงอย่างเดียว ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของทิสนา แซมมณี และ ยาวภา เดชะคุปต์ (2522 : 7) ที่กล่าวว่า ประสบการณ์การเรียนรู้จากการมีส่วนร่วมกระทำกิจกรรม ส่งเสริมการวิเคราะห์ ความรู้สึก ความต้องการ ตลอดจนพฤติกรรม และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งการฝึกเช่นนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาบุคลิกภาพของตนได้เป็นอย่างดี

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ณรงค์เดช ชัยเนตร (2545 : 53) ที่ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดชัยชนะสงคราม เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก มีความเชื่อมั่นในตนเองมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมสามารถพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนได้เหมาะสมมากขึ้นกว่าการให้ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผู้ที่จะดำเนินการใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม ควรศึกษาวัตถุประสงค์ ลำดับขั้นตอน และเทคนิคต่างๆ ให้เข้าใจ พร้อมทั้งควรจะมีประสบการณ์ และทักษะก่อนที่จะนำวิธีการดังกล่าวไปใช้ นอกจากนี้ควรมีบุคลิกภาพที่คล่องแคล่ว กระฉับกระเฉง ว่องไว สามารถที่จะโน้มน้าวหรือกระตุ้นให้ผู้เข้ารับการทดลองสามารถแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมา ตลอดจนมีความสามารถในการสังเกตพฤติกรรมของผู้เข้ารับการทดลองด้วยว่า พฤติกรรมต่างๆ ของผู้เข้ารับการทดลองพัฒนามากขึ้นมากน้อยเพียงใด

2. การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมมีผลทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้น ดังนั้น ครู อาจารย์ที่เกี่ยวข้องสามารถนำวิธีการดังกล่าวไปใช้เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

3. ควรมีการติดตามผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในระยะเวลา ภายหลังจากการทดลองสิ้นสุดแล้วทุก 1 เดือน หรือ 3 เดือน เพื่อศึกษาว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมนั้นมีความคงทนของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนมากน้อยเพียงใด และมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเทคนิคทางจิตวิทยาอื่นๆ ที่สามารถพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนได้ เช่น การฝึกฝนคลายกล้ามเนื้อ การลดความรู้สึกล้อหน้าอวดอย่างเป็นระบบ เป็นต้น

2. ควรศึกษาการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมเพื่อนำไปพัฒนาพฤติกรรมการพูดด้านอื่นๆ เช่น พฤติกรรมการพูดในที่ชุมชน เป็นต้น

3. ควรนำวิธีการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมไปใช้กับนักเรียนชั้นอื่น เช่น นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 3 และ 4 ที่มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนไม่เหมาะสม เป็นต้น



บรรณานุกรม

- คมเพชร ฉัตรศุภกุล. (2521). **บริการสนเทศ**. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- . (2521). **กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน**. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุนสัจจันทร์ วงศ์สุวรรณะ. (2547). **การพูดเพื่อการพัฒนาบุคลิกภาพ**. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณรงค์เดช ชัยเนตร. (2545). **ผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดชัยชนะสงคราม เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร**. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทีศนา แชมมณี และเยาวภา เดชะคุปต์. (2522). **คู่มือการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุรณา ไตรรัตน์. (2545). **ผลของการชี้แนะโดยการจินตภาพที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลวัดหนองม่วง อำเภอหนองม่วง จังหวัดลพบุรี**. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประสงค์ ราชณสุข. (2530). **การพูดเพื่อประสิทธิผล**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2527, มิถุนายน-กันยายน). **การปรับพฤติกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน**. ศึกษาศาสตร์. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 3(8): 10.
- พรสวรรค์ ถนอมพุดธา. (2547). **ผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมที่มีต่อมารยาทในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสวัสดิศึกษา เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ยุพา สุภกุล. (2521). **การสื่อความ**. เชียงใหม่: โครงการตำราคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ลักษณะ สตะเวทิน. (2536). **หลักการพูด**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- วศินี มุกดอกไม้. (2541). **การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและการฝึกพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมที่มีต่อสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบึงบา อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี**. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิชัย โสสุวรรณจินดา. (2539, มีนาคม-เมษายน). **การพูดต่อหน้าชุมนุมชน**. สามิตสาร. 52(2): 91-96.
- สว่างจิตร์ สุวรรณรัตน์. (2545). **ผลของการใช้วิธีการฝึกพฤติกรรมแสดงออกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

- สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรรย์. (2538). **วิธีการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรินทร์ นามอยู่. (2545). **ผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมที่มีต่อพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเผชิญความขัดแย้งกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านวังเดือนห้า อำเภอหันคา จังหวัดชัยนาท**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- หุลย์ จำปาเทศ. (2533). **จิตวิทยาสัมพันธ์**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- Bower, Sharon Anthony and Bower, Gordon H. (1976). **Asserting Yourself : A Practical Guide for Positive Change**. Massachusetts : Addison Wesley Publishing Company.